

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím *Interjú az utolsó tabáni gyertyamártóval*

Forrás:

Új Nemzedék

3n

(Hely)

1926. 7. 11.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

665(09)

Hely

Idő

"1926"

Személy

Közp n

Interjú az utolsó tabáni gyertyamártóval

Kétszázéves bolt, ahol még viaszgyertyát és mézeskalácsot árulnak

— Az *Új Nemzedék* tudósítójától. —

Elfoszlik semmivé lesz a múlt sok kedves emléke. A rádió korának gyermeke nem ismeri a „bábjátékot“ s álmaiban bizony nem szerepel mézeskalács. És kinek kell ma viaszgyertya? Valamikor a pompás főúri termeket világították be a többágu nehéz ezüst gyertyatartókban lobogó viaszgyertyák. Ma pedig...

Ilyesfélét gondoltam, amikor az öreg Tabánban, séta közben megállottam egy kis üzlet előtt. A fővárosban nincs több ilyen kereskedés. S bizony az országban is kevés lehet.

A *Bethlen-udvar* hatalmas, modern épületétől néhány lépésnyire igénytelen, földszintes, ütött-kopott házban van a boltocska. A széles, avultas zöld cégtáblán ott olvasható: *Benedek Samu. Alapítatott 1700.* Az oldalsó táblákon ott diszeleg: *mézeskalácsos és gyertyamártó.* A kirakatban pedig a fehér csipkézett függöny és a piros pelargóniák között félkar-vastagságu viaszgyertyák lógnak le a rácsnál. Átlátszó, vastag üvegdobozokban sok-sok izes, finom mézeskalács.

Benyitok az üveges, befüggönyözött kis boltajtón. A küszöb bizony magas, az ajtófélfája pedig alacsony. Alaposan kell vigyáznom, hogy bele ne vágjam a fejem. Hatalmasat szól a belül az ajtó fölé erősített csengő. A konyhából őszhaju, tisztos öregasszony tipeg ki fürge léptekkel. Fekete kézes, szinte földet seprő uszályban.

— *Mi tetszik?*

Körültekintek a szűk, de kedves kis helyiségben. Kemény diófaszekrény, faragottlábu, masszív asztalka himzett terítővel, „kihuzós“, régimódi fiókok, fényezett „etázsér“. És tömérdek különböző formájú és nagyságu mézeskalács mosolyog rám mindenünnen, a komoly és vastag viaszgyertyák mellől. A falon egy aranyozottszerű nagytükör s egy németnyelvű „Házialdás“. Elmélázok.

— *Mit tetszik?* — szól ismét, most már kissé esodálkozva a néni.

Megmondom. Elmosolyodik erre.

— Istenem, mi van rólunk irni való. Becsülettel dolgozunk, ez az egész. Meg, hogy régl az üzlet. Hát mi van abban.

Kérdőzködésemmre lassan-lassan elmeséli, hogy 1700-ben alapította meg a céget a Várban a család Sopronból felkerült őse, Berthold János gyertyamártó- és mézeskalácsos-mester. S a bolt ma sincs idegen kézben, bár öt-hat emberöltő telt el azóta. Most a harmadik helyen áll. Jóhírű és látogatott cég volt mindig. Viaszgyertyáival valamikor talán Lipót császár tiszteletére rendeztek kivilágítást. Messze vidékről keresték. S nem vallottak szégyent a mézeskalácsal sem. Ma már megcsappant ter-

mészeten a régi nimbusz.

— Jönnek-e vevők?

Szomorú mosoly a felelet.

— *Hát néha, néha...*

Bizony egy-egy érdeklődő toppan be inkább, akinek lelkét megfogja a múlt varázsa.

Elköszönök. Becsapódik mögöttem a kis ajtó. Végigdübörög az uttesten egy villamos és megrázkódik alattam félösen a küszöb. Még egy-két évtized s Tabán kedves viskóit örökre eltünteti a csákány.